

Hurra, hvor det går

Svend Brinkman har for nylig udgivet endnu en bog, hvor han med vanlig sans for at sætte fingeren på et punkt, gøre det ømt og ikklæde det en fortælling, som flokkene flokkes om og bringer i medielys, får hattefolket til at stimle sammen og råbe i kor. Denne gang råber de nej: ”Vi skal stå fast. Det siger Brinkman, så det siger vi også.” Imponerende, og til lykke herfra, det er godt gået, af Svend og hans magiske pen.

Det går til gengæld ikke så godt for dem af hans ”hepperister”, som midt i koret også har travlt med at promovere sig selv. Det er lidt fladt at se på, eller læse, afhængigt af hvordan man møder det.

I Psykolog Nyt 18/2014 er Allan Holmgren på banen som led i heppekoret. Han synes, det er godt, at Svend modsiger terapi og tilgange, der arbejder med følelser og noget i den dur. Det arbejder Allan nemlig ikke med, han arbejder med historier, og så synes han åbenbart stadig væk, at der skal være nogle, som man ikke skal kunne lide, hvis man skal fremhæve sig selv.

Denne gang er det blandt andet gestaltterapi, det går ud over – af en grund, som forsvinder i tågerne eller bare er fraværende i det, han skriver. Men det er jo set før.

Og nu synes Allan så, at Svend har skrevet en fremragende bog, blot er der en

ting, som han ikke rigtig kan forstå, nemlig hvorfor Svend ikke positivt omtaler den narrative terapi – som Allan jo arbejder med. Hvis blot dette var med, ville det være helstøbt.

Come on, Allan! Få nu lidt perspektiv på tingene og format i måden at forholde dig til verden på.

Intet er kun ondt i denne verden, og derfor skal det også siges, at jeg faktisk er enig med Allan på ét punkt, nemlig at Svends bog kan anbefales til læsning. Den er fin, og også lidt sjov ind imellem. Det kan samtidig anbefales at have blik for bogens ironi. ■

Jan Tønnesvang